

ИНТЕЛИГЕНЦИЯТА

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.
Излиза всяка
СЪБОТА.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. попвасилевъ — Шуменъ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.
БРОЯ 1 левъ.

Интелигенция, православие църква.

Мирогледъ на интелигенцията.

(Нашиятъ сътрудникъ свещ. **Енчо п. Юрдановъ** отъ Варна ще изнесе на тази тема, по широко поставенъ планъ, редица статии. Може да се рече, че тѣзи статии сж следствие отъ статитѣ на Н. Впр. Митрополита **Симеона** за **Имка**, въ които той правѣше едно предупреждение, че православната вѣра е въ опасностъ. Високоинтелигентенъ българинъ, юристъ, **православенъ**, написа до редакцията умчо писмо, въ което разкриваше трагедията на своята душа, а това е трагедия въ душитѣ на хиляди и хиляди интелигентни българи: „Обичамъ и искамъ да запазя вѣрата на своитѣ дѣди, но кажете, обяснете, убедете ме, че трѣбва да пазимъ ПРАВОСЛАВИЕТО на всяка цена, съ всички срѣдства, съ своя животъ. Дѣдо Симеонъ твърди, че православие е бисерътъ на бълг. душа. Разбирамъ заслугитѣ на православие въ миналото, но днесъ?“)

Свещ. Енчо има въ основа тѣзи въпроси, на тѣхъ ще отговори. Но той почва отдалечъ. Изходната му база е **мирогледътъ** на интелигенцията. Първата статия е тежка. Нужно е много внимание. Следующитѣ ще бждатъ по леки. Материята е интересна. Следете статитѣ!)

Нашата интелигенция е чужда на черквата и не познава православие. Причинитѣ за това се криятъ както въ черквата, тъй и у интелигенцията. Този въпросъ занимава както черковниците, така и една частъ отъ интелигенцията. И правилната му постановка и разрешение, мисля, че даде практически резултати, благоприятни за цѣлия общественъ животъ на българитѣ. Не мисля, че азъ бихъ могълъ да изчерпя темата и да дамъ разрешение на проблемитѣ, които се изплуватъ до като я разработвамъ. Мѣстото, съ което разполагамъ, и характерътъ на изданието, въ което намѣрихъ ова мѣсто, ми позволяватъ да се занимамъ съ темата само схематично и конспективно. Но, струва ми се, и най-малката вѣстница, хеърлена връзъ тази задача, е полезна. Faciant meliora potentes!

ми съществуватъ въ разлѣтата навсѣкжде срѣда на ефира, за която ние знаемъ твърде малко. Изцѣло тази материална система е, тъй да се каже, въодушевена отъ дадено количество енергия, разнообразна въ проявитѣ си, но неизмѣнна въ общото си количество. Трѣбва да прибавимъ (като фактъ много важенъ за насъ, но безразличенъ за вселената като цѣло), че нѣкои отъ поменатитѣ материални частици се групиратъ въ живи организми; едно малцинство пъкъ между тия организми има способностъ да извлича психически явления изъ измѣненията, които се вършатъ въ тѣхнитѣ тъкани. Нѣкои отъ тия психически явления наричаме мисль или частично възпроизвеждане въ възприятието образи отъ тоя материаленъ свѣтъ, комуто тѣ дължатъ битието си.

Всичко, за което ни говори религията, и което стои задъ границитѣ на експеримента и опита (дума, съвестъ, нравствени задължения, идеци отъ едно откровение, задгробенъ животъ, сждъ споредъ дѣлата, награда и наказание вънъ отъ материалния животъ) и мн. др.) е образи на фантазия и въображение. Ние можемъ да ги допускаме и търсимъ, ние можемъ въ моменти на сантиментално настроение дори да се възхищаваме отъ красотата и дълбината на дадени религиозни норми, ние можемъ понѣкога даже да ги препоръчваме на малкитѣ деца, на женитѣ и на проститѣ хора, но никога не бива да забравяме, че това сж вѣрвания наследени отъ едно варварско минало, че това сж понѣкога приятни заблуждения, рожби на тъмни, детски малокултурни епохи, които ние отдавна сме надфърлили. *Експериментъ, опитъ и разумъ—това сж нашитѣ инструменти днесъ.* И слава Богу, тѣ сж се потрудили за насъ и сж ни създали точна и здрава платформа, върху която ние можемъ да градимъ по нататъкъ съ помощта на научната хипотеза, правилния, макаръ и малко тѣсенъ, възгледъ за вселената.

И тъй, ние градимъ мирогледа си въз основа на тия данни—разумъ и научни опити. По този начинъ науката, която дава фактитѣ, и възгледътъ на интелигента, построенъ върху тия факти, стоятъ въ отношениетъ както опитъ и изводъ, фактъ и хипотеза. Едното е наука, другото философия. Читателътъ не бива да забравя ни за минута, че азъ говоря за наученъ възгледъ, а не за наука.

Безъ да подлагамъ на критика тоя възгледъ, азъ ще се задоволя да посоча единъ два пункта въ него, които безспорно съдържатъ у себе си едно страшно противоречие. Азъ нѣма да питамъ какви сж вѣрванията, които науката е дала за мирогледъ на интелигентния човѣкъ, а—защо въ края на крайщата ние приемаме именно тия вѣрвания за правилни. По този пътъ азъ на първо мѣсто срещамъ научната проблема за опита, или опититѣ.

Точнитѣ науки и емпирическата философия, безъ да сж напълно съгласни за съдържанието на терминитѣ, сж еднородни въ твърдението си че научния възгледъ за свѣта се крепи върху послани, зети направо отъ опита. Опитътъ ни дава първи познания за свѣта и суровъ материалъ, отъ който изводътъ и хипотезата сж ни изградили тая богата концепция за свѣта, която е най-характерна слава за съвременната мисль.

Съгласно емпирическата теория, научнитѣ опити сж наблюдения надъ материалния свѣтъ. Въ тѣхъ получава санкция всѣко знание. Задъ тѣхъ е и невъзможно и безполезно да се ходи.

И все пакъ, струва ми се, че ще бжде прибрзано да приемемъ тази теория за „непосрѣднитѣ сждения на сѣтизата“ преди да видимъ, какво собствено има да ни каже по тоя поводъ самата наука. И наистина, докато здравиятъ разумъ твърди, че тия сѣтивни опити ни доставятъ точни знания за свѣта, науката учи, че всѣки частиченъ опитъ се явява само като крайно звено въ една дълга верига отъ причини и действия; началото на тая верига се губи въ сложния материаленъ свѣтъ, а крайтъ ѝ представлява едно измѣнение въ „ума“ на мислящото същество. Науката ни съобщава още, че предметътъ на опита е една между многото причини, които го предизвикватъ, и то причина, отдалечена отъ непосредствения опитъ.

Кои сж, напримеръ, причинитѣ на „непосрѣдния опитъ“ за зелено дърво? Това сж вибрации на частици надъ извора на свѣтлината слънцето колебание на ефира между слънцето и зеленото дърво, поглъщане на частъ отъ тия колебания отъ опитния предметъ попадане на друга частъ върху ретината на окото, възбуждане на зрителния нервъ

и най-после молекулярно измѣнение въ известна областъ на мозъчнитѣ полукълба, което пъкъ, по нѣкакъвъ неизвестенъ намъ пътъ, произвежда сложенъ мисловъ фактъ, който ние наричаме—непосрѣднитѣ опитъ отъ зелено дърво на разстояние приблизително трийсетъ метра. Това е типиченъ и характеренъ опитъ за всички опити, върху които се гради нашето знание. Нека сега си представимъ, че нѣкое или всички изброени причини на опита бждатъ замѣнени съ други безъ да се измѣни характера на следващото възприятие; въ този случай нашето сждение за предмета ще бжде пакъ твърдо и непосредно, само че ще бжде погрѣшно. Напримѣръ, всичко, което би разпредѣлило върху ретината на окото ми подобни зелени лжчи, по сжщия начинъ както дървото, или всичко, което би произвело подобно раздразнение на зрителния нервъ, или подобно измѣнение въ мозъчнитѣ тъкани, би ми дало опитъ напълно еднакъвъ съ опита отъ дървото, макаръ че ще има тази нещастна особеностъ да бжде съвършено неправиленъ. Въ сжщностъ най-голѣмото затруднение ние срещаме не въ това, че „непосрѣднитѣ опитъ“ не носи съ себе си гаранция за своята правилностъ, а въ това, че ние съ една голѣма бързина успѣваме да извървимъ току що описания процесъ по обратенъ пътъ и наово да дойдемъ до твърда увѣреностъ, че именно зелено дърво (заедно съ маса други причини) е създало у насъ възприятието. Нека не забравяме, че разглеждаме теория на науката, споредъ която стойността на научното доказателство пада върху непосредствения опитъ отъ предметитѣ. Деветъ десети пъкъ отъ нашитѣ възприятия сж зрителни. А, споредъ науката, всички зрителни възприятия сж погрѣшни. Както всѣки знае, цвѣтътъ не е свойство на предмета,—той е усѣтане у насъ, предизвикано отъ предмета, който

то е безцвѣтенъ, и става видимъ вследствие отражението на ефирнитѣ колебания. По тоя начинъ степенъта на блѣсъка и качеството на цвѣта (по силата на които е възможно зрительно възприятие) не сж части отъ реалността на предмета. Това сж само усѣщания въ ума на мислящия, произведени отъ сложни движения на материални молекули, които обладаватъ маса и протекностъ, но на които е не-правилно и безсмислено да се приписватъ блѣсъкъ и цвѣтъ.

И тъй, известията, които получаваме за свѣта чрезъ сѣтивнитѣ си органи, разглежда ни въ движение, сж въ единъ моментъ вибрация на недостъпни за възприятието частици, въ втори—периодически измѣнения въ недостъпния за наблюдение ефиръ, въ трети—неизвестни, а може би и не-достъпни измѣнения въ нервната тъканъ. И ни единъ отъ тия вестители не носи съ себе си гаранция, че сждението, което е тѣхенъ резултатъ, ще бжде истинно. Читателътъ вижда въ каква бъркотия ни увеща нашата система. Още въ началото тя дискредитира посланиитѣ, върху които се крепи. Тя се мчи до основе науката върху наблюдения, които споредъ самата наука сж погрѣшни.

Погледнете сега на тая вселена, въ която емпирическата теория ни принуждава да вѣрваме! Вселена, която може да бжде обхваната само въ границитѣ на зрителнитѣ усѣщания, и която, въ своята сжщностъ не притежава ни едно отъ качествата, асоцииращи съ зрителнитѣ възприятия свѣтлина, ни цвѣтъ,—вселена, половината отъ която прилича на нашитѣ идеи, половината неприлича, вселена на противорѣчие и аномалии! Вселена, половината отъ която може да се препоръча на философа-емпирикъ, а другата половина на обикновения човѣкъ, но която изцѣло не може да се препоръча нито на първия, нито на втория.

КОЛОНА за ДЕЦА и ЮНОШИ.

Катеричката.

Тжжно, мрачно и облачно е навънъ. Запустѣли полята, утихнала гората. Есененъ дъждъ седмича вече отъ какъ тихо, кротко и непрестано вали. . . вали. Нито капка следа отъ предишната красота! Всичко унило. . . всичко монотонно. Гората съблича сжщо своята разкошна есенна премяна. Листата, макаръ и бавно, покорно капятъ едно следъ друго, за да предизвиятъ настъпващата лютя зима.

А какъ е въ твоята душа, мило дете? Така тжжно, унило и „есенно“ ли е тамъ. Nel Това никога не бива. Въ твоята детска душа трѣбва винаги да бжде пролѣтъ, радостъ и

счастие. На едно дете съвсемъ не прилича да бжде мрачно унило. Неговата душа трѣбва винаги да се радва, цвѣти, благоухае. Подобно на горската катеричка, която безгрижно подскача отъ дърво на дърво, децата трѣбва да бждатъ весели, игриви и жизнерадостни. Бжди заразително и съдай добро настроение наоколо си, мило дете! Знай, че когатъ радостта е чиста, лишена отъ всякаква зла омисль, цинизъмъ и грѣхъ, е приятна на Исуса. Самиятъ апостолъ казва: „Радвайте се въ Бога!“ За това бжди изпълнено винаги съ радостъ за Бога, ако искашъ твоята веселостъ да бжде невинна и се носи въ духа на Бога.

Има, обаче, доста много де

на тѣжни и унили. Тѣ сѣ бол-
ни или гладни. И какъ може
наистина едно болно, гладно и
бѣсно дете да бѣже весе-
ло? За това ще се погрижишъ
и, здраво и богато дете! И
каква радост и блаженство е,
наистина, ако можешъ да из-
пращашъ една усмивка на уста-
та на едно болно или бедно
дете! Пробвай само!

Едно друго, много мило и
расиво качество на палавата
катеричка, е нейната чистота.
О е много чисто животно и
само кога спи, гризе или се
катери не се чисти. Иначе тя
инаги се чисти съ лапите на
своите крака, като съ четка.
Тогава числене става така бър-
же, че едва би могълъ човѣкъ
да го проследи. Чистотата, на-
истина, е едно много хубаво
качество, което децата трѣбва
да усвоятъ. Тѣ трѣбва още отъ
малки да привикнатъ чисто да
се носятъ, ако искатъ да
станатъ такива презъ цѣлия
и животъ.

Жалко, обаче, е, че има мно-
го деца, които не желаятъ,
ори на сила се измиватъ сут-
рини или презъ деня. Такива
деца като че се страхуватъ
отъ водата — това благотно
ожие дарение. Тѣ предпочи-
атъ да ходятъ съ неомито ли-
це и ржце, както и съ нечи-
сти дрехи, отколкото чисто и
претнато. Колко жалко е, на-
истина, за такива мръсни и
отблъскващи деца! На бедни-
ѣ деца сѣщо не е простено
да ходятъ неизмити и макаръ
да сѣ вехти дрехите имъ, тѣ
трѣбва да бѣдатъ чисти и из-
чистени.

Ако толкова много трѣб-
ва да се грижишъ, мило дете,
за твоята външна, тѣлесна чи-
стота, то колко по много трѣб-
ва да се грижишъ за твоята
ушевна чистота! Не забравяй
умитъ на Христа: „Блажени
истосърдечниѣ“. Чисти по
сърдце сѣ тия, които нѣматъ
никаква друга радост и же-
лание, освенъ тая за Бога. Тѣ
сържатъ своето сърдце чисто
отъ всѣкакъвъ грѣхъ и са-
манински домогвания. Тѣ слу-
шатъ на Бога.

Ако речемъ да изучаваме по-
вѣдѣния катеричката, ще уз-
наемъ, че тя сѣвсемъ не е
динъ добъръ примѣръ за де-
цата. Тя е още едно вредно
грабливо животно, тъй като
съ своето гризене поврежда
ората на дърветата, както и
изяда яйцата и малките на
птичките. Такива лоши лако-
ми и егоистични деца сѣв-
семъ не трѣбва да бѣдатъ, за-
щото това обижда Исуса, Кой-
то обича и различа тъй много
децата. Такива деца не мо-
гатъ да се нарекатъ съ хуба-
вото име — Божии деца.

Въ своето домакинство ка-
теричката сѣщо не е за обра-
дѣ. Често пжти, отъ удобст-
во или леностъ, тя изяда пред-
варително събраните си за зи-
мната припаси (орѣхи, лешници
и желѣди) и въ такъвъ случай
рискува да гладува, ако се
въбуди нѣкога презъ зимата.
Калко, че има такива лекоми-
лени и човѣшки деца, които
при известни случаи, страсти,
житийски глупости и суета
празнословие своите спестявания
като се излагатъ въ случайна
болѣзаване или безработница
да гладъ. Така мизерствуватъ
и проклинатъ живота, като че
и той е кривъ за това, а не
само ждатъ своята разточител-
ностъ. Тѣ сѣ за съжаление, за-
щото бѣди предвидливо, мило
дете, ако искашъ да не изпад-
нешъ въ таква трагично по-
ложение или въ тажуда! Не за-
бравяй народната поговорка:
Бѣли пари за черни дни!

Ек. Д-ръ Панайотова.

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ.

Г-нъ Ст. Сталева, учителъ отъ
Станимака, когото ние не поз-
наваме, ни изпраща интересна
статия, която е доста дълга,
затова, като не можемъ да я по-
мѣстимъ цѣла, правимъ след-
ното извлечение.

„Заради мира въ църквата и
спокойствието на религиозна
животъ...“

„Азъ ви дадохъ примѣръ“. Така мотивираха своето раз-
бирателство и своята взаимна
прошка известните добри Хри-
стови работници свещениците
Константинъ Кожухаровъ, ред-
на въ „Хр. Свѣтликъ“ и Дими-
тръ Попвасилевъ, ред. на в.
„Нар. Будителъ“. И не само се
мотивираха, но и постъпиха
въ тоя духъ, като прекратиха
спороветъ и сѣдебните дѣла.
Най-чистосърдечно изповѣд-
вамъ, че нищо друго отъ пи-
саното въ тия два весници
не ме е толкова трогвало и за-
радвавало, както съобщението
въ хрониката на в. „Нар. Бу-
дителъ“ за това помирение ме-
жду двавата редактори — све-
щеници! Увѣренъ съмъ, че въ
тая голѣма радостъ азъ несъмъ
първи и не ще бѣда послед-
енъ. Защото, наистина, това
е едно събитие отъ голѣмо цър-
ковно и обществено значение:
двама видни свещеници и об-
щественици сѣга даватъ по-
стѣжките си съ идеите си и пуб-
лично изказватъ съжаление,
че сѣ изпаднали въ лична не-
приязнь, която сѣ пренесли въ
редактираните отъ тѣхъ вест-
ници — сѣча на християнската
култура.

Радостно е, че Християнътъ
духъ на смирение остана нескр-
рушенъ отъ бурите на човѣшки-
ѣ страсти, разбунтувани въ
спороветъ на лична почва. Ра-
достно е, че чувството на Хри-
стова правда не бѣде потъпкано
отъ тщеславното чувство на
лична гордостъ и суета. Радост-
но е, че и двамата апостоли на
Христовото слово останаха въ-
рни на Неговия духъ и дадохъ
примѣръ, че любовта и опро-
щението сѣ по-благоволни,
отколкото злобата и отмъще-
нието...“

* * *

Единъ нашъ абонатъ отъ да-
далеченъ край ни пише:

Изъ България работи едно
религиозно дружество съ име
Добриятъ самарянинъ, което
ужъ ратува за духовно-об-
щественa обнова на българ-
ския народъ. Издава и списа-
ние подъ название „Утѣха“. Пълно съ видения и откровения,
и откровения е бѣждещото „свѣ-
тиско общество“, което цѣло
да се открие въ славата си
предъ второто Христово
пришествие и центъръ на ко-
ето днесъ е България и бъл-
гарския народъ. Споредъ мои-
ѣ скромни схващания, това е
една ужасна секта. Тя има свои
ревностни апостоли, вербуватъ
свои адепти изъ цѣлото цар-
ство, дори изъ най-затѣнтни-
ѣ краища и колиби. Успѣ-
ватъ, защото се препоръчватъ
за строго православни. Софий-
скиятъ Митрополитъ билъ тѣх-
нѣвъ почетенъ членъ. Той самъ
извършилъ масловѣтъ и говорилъ
речь при освещаване дома на то-
ва дружество.

Не е ли време нашата ви-
ша дух. власть ясно и недву-
смыслено да объяви становище-
то си спрѣмо този „самаря-
нинъ“? Това сектанти ли сѣ
или православни? Ако сѣ сек-
танти, за което има всички ос-
нования, защото духовни лица
откриватъ и закриватъ тѣхни-
ѣ събори и не сѣятъ ли съ
това недоумение и съблѣзъ?

* * *

Единъ столиченъ вестникъ
подъ заглавие: **Св. Синодъ
и Митрополитътъ Симе-**

онъ и Стефанъ пише след-
ното:

Четохме последната статия
на В. П. Симеона въ в. „Наро-
денъ Будителъ“. Четохме така
сѣщо съобщението въ единъ
софийски ежедневникъ, че В.
П. Стефанъ, вмѣсто да излиза
въ печата, щѣлъ да се оплаче
на Синода.

Между това, ний срещаме
свещеници, приятели на М. Сте-
фана, които разпространяватъ
по кръчмитѣ между миряните
най-скверни, най-просташки,
груби нападки противъ Симе-
она, наричайки го грѣхъ, съ
назадничави идеи, партизанитѣ
за вдигане на схизмата и пр.

Всичко това за носителитѣ
на духовната премъдростъ, хри-
стиянския моралъ и смире-
ние, за изразителитѣ на чер-
ковна иерархия и дисциплина,
софийски свещеници, приятели
на г. Стефана, е срамно, грѣш-
но и престъпно.

Деветдесетъ годишниятъ за-
служилъ старецъ Симеонъ, кой-
то миналото столѣтие, въ тъм-
ната епоха на неговото детство,
е билъ възпитаванъ въ грѣщи-
зъмъ, както всички тогава наши
издигнати хора отъ предъ ос-
вободителната епоха, който въ
юношеската си възраст, какъ
много негови другари, се е
отърсилъ отъ грѣското възпи-
тание и влияние и станалъ гла-
венъ двигателъ на национали-
стичното българско духовно
движение; който презъ цѣлия
си животъ е билъ примѣръ на
характеръ, воля, разумъ и умѣ-
реностъ, препрѣчвайки се ре-
шително въ завоитѣ на наши-
ѣ увлечения — билъ грѣхъ!

Дѣдо Симеонъ има задъ грѣ-
ба си едновъковно историче-
ско-националистично минало,
което не се поддава на ника-
кво абсолютно съмнение — то-
гава, когато близкото и крат-
ко минало на Н. В. П. Стефа-
на въ Женева по време на вой-
ната и още по близкото и на-
стояще негово отношение къмъ
сектитѣ и „Имка“ подхранва
даже не само съмнения — не са-
мо подозрения — но и съ убе-
ждения мисълта, че той въ
своя индивидуалистиченъ духъ
е готовъ да отиде до крайно-
сти, които не съвпадатъ напъл-
но съ православно-християн-
ското и съ българското чувство.

Ако действително Владиката
Симеонъ нѣкога, при нѣкои
условия въ политиката е билъ
склоненъ за вдигане схизмата
за да използваме Русия — сега,
когато нашитѣ съотечествени-
ци въ Сърбия, Ромѣния и Ге-
рция иматъ спойката си въ на-
шата схизматична черква — ед-
ва ли би билъ на мнение да
се вдигне тя, па макаръ и при
най-добри за насъ условия.

И ний, които сме проучвали
внимателно неговия животъ,
неговото здраво отношение
къмъ всевъзможните духовно-
политически и национални въ-
проси, не можемъ да допус-
немъ, че той — заслужилия дѣ-
до Симеонъ, на стари години
ще измѣни на себе си.

Но не е тамъ въпросътъ —
не е въпросътъ да защитава-
ме Симеона — който смѣло, от-
крито, честно и ясно обвинява.
Въпросътъ е до Владиката Сте-
фана, който ни позече, ни по-
малко е притиснатъ до стена-
та съ много силни доказател-
ства — че той не се е подчинилъ
на духовната българска власть
на Св. Синодъ, покровителст-
вувайки масонската и протес-
тантска „Имка“. — На тоя въ-
просъ трѣбва да отговарятъ при-
ятелитѣ и партизанитѣ на Сте-
фана свещеници, спорейки съ
мирянитѣ по кръчмитѣ, като
помянатъ че статиитѣ въ в. Миръ,
който обясняватъ масонството
(статията на г. Теодоровъ гле-
дай по долу Б. Р.) на Вселенския
патриархъ и свѣтското значение
на „Имка“ — писани подъ влия-
ние на заинтересовани франк-

масони и имкаджии — не допри-
насятъ нищо за разяснение уча-
стието на Вл. Стефанъ въ за-
претената отъ Св. Синодъ
„Имка“.

* * *

Въ бр. 134 на в. Будителъ
въ отдѣлъ Отзиви и бележки
по поводъ съобщението на в.
Миръ, че починалиятъ Цариг-
градски пагирархъ Василий
билъ франкмасонъ, дадохме
резюме отъ онова, що се пише
изъ нашата преса презъ пос-
леднитѣ години за франкмасо-
нството и изказахме съжале-
ние, че докато католич. цър-
ква води отчаяна борба съ
тази антихристиянска, тайна
ръководена отъ евреи, силна и
страшна организация, първо-
степенни православни иерарси
ставатъ масони. Нѣкой си г.
Теодоровъ отъ Варна, франк-
масонъ, жегнатъ отъ нашата
бележка (не статия) пише въ
в. Миръ отъ 19 XI т. г. ста-
тия, въ която цитира писаното
отъ насъ, самъ пише нѣщо и
прави дългътъ цитатъ отъ пред-
говора къмъ книгата на Ав-
густъ Хорнеферъ „Свободно зи-
дарство“ предговоръ, написанъ
отъ г. Ст. Кутинчевъ при пре-
вода. Единиятъ масонъ, като хв-
али работата на другия, иска съ
извадки отъ предговора наедна
книга да ни убеди, че масон-
ството било християнска (каква
лъжа и заблуждение!) органи-
зация, че нейнитѣ ложи били
едва ли не духовни семина-
рии, дето християнинътъ се
научавалъ да служи най-иде-
ално (?) на Христа и пр. Мо-
то на статиата е текста отъ
Притчи Соломонови: „По до-
бре е човѣкъ да срещне меч-
ка, лишена отъ мечета, неже-
ли глупецъ съ глупостта му.“
Разбира се, този „непроглед-
енъ“ глупецъ е Благогов. отъ
Попвасилевъ и всички, които
издаватъ гласъ срещу масон-
ството.

Нито съ предговори отъ та-
зи и онази книга, нито съ ру-
гатни, дадени подъ закрита
на Библията, нито съ високо-
парни фрази г. Теодоровъ и
кой да е другъ ще може
да успокои настрѣхналото ра-
зумно, съзнателно и вѣрно на
Господа Исуса Христа обще-
ство срещу провокациитѣ на
франкмасонитѣ. Самото име
„Свободно зидарство“ (масонъ
значи свободенъ зидаръ) по-
казва, че по природа, така да
изразимъ, това „духовно
строителство“ не е съ Христа,
не може да търпи „гнетѣтъ“
на църковната догма и канонъ
То има своя догма и канонъ,
свое възрѣе, своя литургия,
свой служебникъ. То само е
почти религия. Твърдението,
че масонството правѣло хри-
стиянитѣ по добри християни
е абсолютно невѣрно. Така се
говори или отъ невежество,
или по заповѣдъ. Доброто ужъ
държане на масона къмъ цър-
квата е едно външно лустро,
е една маска за примамка. Е-
динъ истински масонъ е всѣ-
кога единъ добъръ езичникъ
(хуманенъ, благовъзпитанъ, тъ-
нѣкъ въдедушникъ отъ рода
на европейскитѣ дипломати,
въ болшинството си масони).
Щастливо изключение би би-
ло нѣкой да запази напълно
вѣрата си, следъ като е ми-
налъ ужаснитѣ митарства на
разнитѣ масонски степени.

И защо, като е толкова чисто
свършено, даже свѣто, фран-
кмасонството държи въ тайна
дѣлата си? Кой бѣга отъ свѣт-
лината? Дяволътъ! Фр-тѣ би-
ли демократи и хуманисти?
Демократътъ и хуманистътъ
не се криятъ по тайнитѣ ложи
тайнитѣ дупки, макаръ пост-
лани съ скъпи килими и об-
лани съ електрически слънца.
Защо се наказва съ смъртъ
онзи масонъ, който изнесе ре-
шенията на ложата? Защото
тѣзи решения сѣ християнски

човѣколюбиви, ангелски!
Глупци сме не ние, а тѣзи, ко-
ито наивно вѣрватъ на Теодо-
ровци, Балановци и Узуновци.
Хора добри, но вълѣзли въ
нажъ въ капана — ще следватъ
пжтищата на свѣтовнитѣ
вълци.

А щомъ онѣзи, които гово-
рятъ отрицателно за масонст-
вото, щомъ папа Пий XII отъ
1738 год., Папа Бенедиктъ X
отъ 1751 год., щомъ хили-
умни и хитри католически
православни и духовни
и др. лица разкрива-
ли разнитѣ пжтища на масо-
нитѣ и предупреждавали
възрѣшитѣ да се пазятъ, сѣ
смѣтатъ за глупци, и ние
младъ и обичащъ своята
ра и народъ, свещеникътъ, при-
емаме да бѣдемъ наричанъ глуп-
пецъ. Щомъ сѣ тази логика,
единъ Мусолини съ славнитѣ
негови сътрудници въ управ-
на Италия, и днешниятъ Рим-
ски папа, обграденъ съ умни
и преданни хора, затова, че
дадохъ пжта на масонитѣ отъ
Италия, трѣбва да се наречатъ
глупци, защо да не бѣде глуп-
пецъ и единъ слабъ, самотенъ
български свещеникъ?!

Нека се утешаватъ масонитѣ,
че преследванията на католич.
църква увеличавали тѣхнитѣ
редове. Какво е това? — Театъ
рѣтъ обявява, че филмътъ
за възрастни. Тѣпканица отъ
младежи! — Училището пред-
реждава: не пушете деца! То-
често забрана изкушава: не
бранено, значи хубаво! — Бѣ-
житѣ гласъ казва: „Ще ядешъ
отъ всички плодове въ гради-
ната, но отъ дървото за по-
наване доброто и злото нѣ-
да ядешъ!“ Ако не бѣха
забрали, сигурно нѣмаше
яде. — Ако вратитѣ на масон-
китѣ ложи сѣж открити за всѣ-
кого, като вратитѣ на църк-
тѣ, сигурно тамъ отдавна
е свършено праздно. Т. е. за-
брани, за да заинтересува
Църквата католическа, прѣ-
вославна не спасява души
Тя спасява душата. „Мнози
сѣ звани, малцина избрани“
„Който има уши да слуша, ни-
ка слуша!“ Дѣлото на спасе-
ето е дѣло лично. Църквата
предупреждава. Масата оти
въ обратна посока — при тайн-
то, загадъчното, фокусниче-
ското. Да върви. Царството Бѣ-
жии е за избраници. На сѣ-
редъ ще кажемъ: Скрѣбно на-
но за глупостта нѣма мѣсто
тамъ! !

ХРОНИКА.

Брошурата съ статиятъ
Н. Впр. Митрополита Симе-
онъ за Имка е подъ печатъ. Ку-
20 того ще бѣже готова. Во-
ки, които писаха писма до
дакцията съ молба да имъ
изпратятъ броеветъ съ ста-
тѣ, могатъ да получатъ бро-
рата. Ще бѣже книга отъ 10
стр., а ще струва само 10 л.
Редакцията Ра-

Офицеритѣ отъ 7-а пехотна
дружина устройватъ на 7-и
кемврий т. г. съ благотвор-
телна целъ въ салона на тин-
енния клубъ своята традици-
на ПЕХОТНА ВЕЧЕРЬ. (ма)

Канятъ се най учтиво по-
ститѣ на събранието да пѣма
сѣжствуватъ.

Отъ Щаба на 7-а пехотна дружина

Внесли помощи на 6-а
платната ученическа трапа-
рия при Шуменската наро-
мжжа гимназия следнитѣ че-
рителни: Иванъ Харизановъ —
200 лева за здраве. Димо то-
нсковъ — 300 лв. за здраве. На-
Д. & И. Ч. — 500 лв., М. Н. —
— 300 лв. за здраве. Писанъ
Д-ръ Жекова — 200 лв. за
случай една година отъ
тъта на прислужницата и
Василева.

Гимназията благодари на
рителитѣ.